

Sygn. akt III AUa 1304/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rzeźniowiecka

Sędziowie: SSA Jolanta Wolska (spr.)

SSA Beata Michalska

Protokolant: stażysta Aleksandra Białecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 października 2017 r. w Ł.

sprawy **P. T.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o umorzenie składek

na skutek apelacji P. T.

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 8 sierpnia 2016 r. sygn. akt IV U 1885/16

oddala apelację.

Sygn. akt: III AUa 1304/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 marca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych – II Oddział w Ł. - działając na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.), powoływanej dalej jako „ ustawa o s.u.s.” oraz art. 1 ust. 13 pkt 2 ustawy z 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz.U. z 2012 r., poz. 1551), powoływanej jako „ ustawa abolicyjna ”, po rozpatrzeniu wniosku P. T. z 15 stycznia 2013 r. w sprawie umorzenia należności powstałych z tytułu składek – odmówił umorzenia należności z tytułu składek na: ubezpieczenia społeczne - za okres od sierpnia 2005 r. do października 2005 r. w łącznej kwocie 2.467,53 zł, w tym z tytułu składek – 1.306,20 zł oraz odsetek – 1.161,33 zł. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, iż w dniu 7 stycznia 2015 r. została wydana decyzja, w której określono należności podlegające umorzeniu, zmieniająca z urzędu wcześniejszą decyzję z dnia 5 marca 2013 r. Decyzja z 7 stycznia 2015 r. określała, iż warunkiem umorzenia wskazanych w niej należności będzie spłata należności niepodlegających umorzeniu. Decyzja ta uprawomocniła się z dniem 10 lutego 2015 r., co oznacza, że termin na uregulowanie należności niepodlegających umorzeniu upłynął w dniu 10 lutego 2016 r. Tymczasem z dokumentów rozliczeniowych i płatniczych zaewidencjonowanych w kompleksowym systemie informatycznym ZUS wynika, iż na dzień 10 lutego 2016 r. na koncie rozliczeniowym P. T. figurują należności niepodlegające umorzeniu, określone w art. 1 ust. 10 ustawy z 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność.

Odwołanie od decyzji ZUS wniosła P. T., zarzucając organowi rentowemu naruszenie art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez nieuwzględnienie, że pochodzące z 2005 r. należności, o których mowa w zaskarżonej decyzji, uległy już przedawnieniu z uwagi na pięcioletni termin przedawnienia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie z przyczyn podanych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Dodatkowo ZUS wskazał, iż złożenie wniosku o umorzenie należności na podstawie ustawy abolicyjnej powoduje zawieszenie biegu przedawnienia nie tylko należności podlegających umorzeniu na podstawie ustawy abolicyjnej, ale również wszystkich należności niepodlegających umorzeniu za okres od 1 stycznia 1999 r. do dnia uprawomocnienia się decyzji o umorzeniu bądź odmowie umorzenia należności, o której mowa w art. 1 ust. 13 ustawy abolicyjnej. Stąd też zarzut przedawnienia należy ocenić jako bezzasadny.

Wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Sieradzu oddalił odwołanie.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne oraz ich prawną ocenę:

P. T. złożyła w dniu 15 stycznia 2013 r. w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych – II Oddział w Ł. wniosek o umorzenie nieopłaconych należności za okres od sierpnia do października 2005 r., na podstawie ustawy z 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność. We wniosku podała, że pozarolniczą działalność zlikwidowała z dniem 31 grudnia 2005 r. W dniu 5 marca 2013 r. organ rentowy określił, że według stanu na dzień 15 stycznia 2013 r., umorzeniu podlegają należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres od sierpnia do października 2005 r., w łącznej kwocie 2.521,53 zł, w tym z tytułu składek w kwocie 1.334,84 zł oraz odsetek w kwocie 1.186,69 zł. W decyzji określono również, iż warunkiem umorzenia tych należności jest spłata należności niepodlegających umorzeniu, które zostały określone w załączniku do decyzji. W dniu 3 listopada 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zawiadomił P. T. o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wniosku z 15 stycznia 2013 r. o umorzenie należności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia: emerytalne, rentowe, wypadkowe, ubezpieczenie zdrowotne oraz fundusz pracy za okres od sierpnia do października 2005 r. W piśmie wskazano, że wznowienie postępowania w sprawie i ponowne ustalenie warunków umorzenia zadłużenia zaewidencjonowanego na koncie ubezpieczonej, spowodowane zostało koniecznością ponownego zweryfikowania stanu zadłużenia, z uwzględnieniem należności wymaganych na dzień złożenia wniosku. W dniu 7 stycznia 2015 r. ZUS postanowił - na podstawie art. 83a ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych - zmienić z urzędu decyzję z 5 marca 2013 r. w ten sposób, iż według stanu na dzień 15 stycznia 2013 r. umorzeniu będą podlegały należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres od sierpnia do października 2005 r., w łącznej kwocie 2.467,53 zł, w tym z tytułu składek w kwocie 1.306,20 zł i odsetek w kwocie 1.161,33 zł. W decyzji określono również, że warunkiem umorzenia tych należności jest spłata należności niepodlegających umorzeniu, które zostały określone w tabelarycznym załączniku do decyzji. Załącznik określał, że należności podlegające spłacie w terminie 12 – tu miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji obejmują składki na fundusz ubezpieczeń społecznych za okres od sierpnia do grudnia 2005 r. w kwocie 851,54 zł, odsetki obliczone na dzień 15 stycznia 2013 r., tj. na dzień złożenia wniosku o umorzenie, w wysokości 756,67 zł, składki na fundusz ubezpieczenia zdrowotnego za okres od marca do kwietnia 2005 r. w kwocie 163,75 zł oraz odsetki obliczone na dzień złożenia wniosku w wysokości 151 zł. Decyzja ta została doręczona P. T. w dniu 9 stycznia 2015 r. i uprawomocniła się na skutek niewniesienia od niej odwołania. Mając na uwadze, że na dzień 10 lutego 2016 r. na koncie rozliczeniowym wnioskodawczyni figurowały nadal należności niepodlegające umorzeniu, wymienione w załączniku do decyzji z 7 stycznia 2015 r., w dniu 21 marca 2016 r. organ rentowy odmówił P. T. umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres od sierpnia do października 2005 r. w łącznej kwocie 2.467,53 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd pierwszej instancji ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego, które nie budziły wątpliwości co do ich autentyczności i wiarygodności, i które nie były kwestionowane przez strony.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie ubezpieczonej od decyzji z dnia 21 marca 2016 r. nie zasługuje na uwzględnienie. Istota sporu w przedmiotowej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia,

czy organ rentowy zaskarżoną decyzją zasadnie odmówił odwołującej się umorzenia należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, za okresy wskazane w treści decyzji, w oparciu o ustawę abolicyjną. Oceniając zasadność odwołania w świetle podniesionych tam argumentów, należy podkreślić, że od decyzji z 7 stycznia 2015 r. określającej warunki umorzenia należności z tytułu składek, ubezpieczona nie wywiodła odwołania. Decyzja ta uprawomocniła się z dniem 10 lutego 2015 r. P. T. zaskarżyła natomiast decyzję z 21 marca 2016 r. odmawiającą umorzenia należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą za okresy wskazane w decyzji. Jak stanowi przepis art. 1 ust. 1 pkt 1 ustawy abolicyjnej z dnia 9 listopada 2012 r., na wniosek osoby podlegającej w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 28 lutego 2009 r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust. 6 ustawy z 13 października 1998 r. o s.u.s., która przed dniem 1 września 2012 r. zakończyła prowadzenie pozarolniczej działalności i nie prowadzi jej w dniu wydania decyzji określającej warunki umorzenia, umarza się nieopłacone składki na ubezpieczenia za okres od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 28 lutego 2009 r. oraz należne od nich odsetki za zwłokę, opłaty prolongacyjne, koszty upomnienia opłaty dodatkowe, a także koszty egzekucyjne naliczone przez dyrektora oddziału ZUS, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego. Zgodnie z art. 1 ust. 6 ustawy abolicyjnej, umorzenie należności, o których mowa w ust. 1, skutkuje umorzeniem nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy za ten sam okres oraz należnych od nich odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych, a także kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału ZUS, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego. W przepisach art. 1 ust. 8 i art. 1 ust. 13 pkt 2 i 3 ustawy abolicyjnej wskazano, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzję określającą warunki umorzenia, w której ustala także kwoty należności, o których mowa w ust. 1 i 6, z wyłączeniem kosztów egzekucyjnych. Następnie wydaje decyzję o: 1) umorzeniu należności, o których mowa w ust. 1 i 6, po spełnieniu warunku, o jakim mowa w ust. 10, z uwzględnieniem ust. 7, 11 i 12 lub o 2) odmowie umorzenia należności, o których mowa w ust. 1 i 6, w wypadku niespełnienia warunku, o którym mowa w ust. 10, z uwzględnieniem ust. 7, 11 i 12. Jak wynika z ustaleń Sądu, do 31 grudnia 2005 r. odwołująca się prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą, zaś w dniu 15 stycznia 2013 r. wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o umorzenie należności z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą za okres objęty ustawą abolicyjną. Decyzją z dnia 7 stycznia 2015 r. ZUS określił warunki umorzenia należności z tytułu nieopłaconych składek za okres od sierpnia do października 2005 r., poinformował jednocześnie ubezpieczoną, że warunkiem umorzenia należności jest spłata należności niepodlegających umorzeniu wraz z odsetkami naliczonymi do dnia wpłaty włącznie i kosztami egzekucyjnymi, w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji. W wyroku z dnia 10 grudnia 2014 r., III AUa 671/14, Lex nr 1621046, Sąd Apelacyjny w Gdańsku podniósł, że ustawa abolicyjna z dnia 9 listopada 2012 r. wyraźnie przewiduje dwa postępowania prowadzone przez ZUS, które kończą się wydaniem merytorycznej decyzji, a mianowicie postępowanie w sprawie określenia warunków umorzenia należności oraz postępowanie w sprawie umorzenia należności. W orzeczeniu tym Sąd podkreślił, że w decyzji, o której mowa w art. 1 ust. 8 ustawy abolicyjnej, powinny zostać określone nie tylko należności z tytułu nieopłaconych składek i innych należności wymienionych w ust. 1 i 6 podlegających umorzeniu, ale również warunki umorzenia, o których mowa w ustępach 10 – 12 art. 1 ustawy. Sąd wskazał nadto, że decyzję o umorzeniu należności wydaje się po spłacie niepodlegających umorzeniu należności, o których mowa w ust. 10, najpóźniej w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w art. 1 ust. 8, bądź w przypadku, gdy w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w art. 1 ust. 8, niepodlegające umorzeniu należności, z wyłączeniem składek finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, które zostaną rozłożone na raty albo zostanie odroczone termin ich płatności po ich opłaceniu. Jak wynika z ustaleń Sądu orzekającego, decyzja z dnia 7 stycznia 2015 r. określająca warunki umorzenia należności z tytułu składek, została doręczona ubezpieczonej w dniu 9 stycznia 2015 r. Od tej decyzji wnioskodawczyni nie wniosła odwołania, w związku z czym decyzja uprawomocniła się z dniem 10 lutego 2015 r. Od tego też dnia należało liczyć termin 12 miesięcy, jaki przysługiwał skarżącej na spłatę zadłużenia z tytułu składek niepodlegających, w myśl art. 1 ust. 1 ustawy abolicyjnej, umorzeniu. Termin na uregulowanie tych należności upłynął zatem bezskutecznie z dniem 10 lutego 2016 r. Odwołująca nie uiściła bowiem zaległości z tytułu składek wymienionych w załączniku do decyzji z 7 stycznia 2015 r., co pozwalałoby na umorzenie należności za okres objęty ustawą abolicyjną, to jest za okres od sierpnia do 2005 r. Decyzją, o której mowa w art. 1 ust.

8 ustawy abolicyjnej, powinny zostać określone nie tylko kwoty należności z tytułu nieopłaconych składek i innych należności wymienionych w art. ust. 1 i 6 ustawy, podlegające umorzeniu, ale również warunki umorzenia. Decyzja z dnia 7 stycznia 2015 r. wszystkie te wymogi spełnia. Rozpatrując odwołanie od decyzji, Sąd stwierdził, iż opiera się ono w całości na zarzutach dotyczących decyzji z dnia 7 stycznia 2015 r. określającej należności podlegające umorzeniu oraz warunków umorzenia w postaci spłaty należności niepodlegających umorzeniu, które winny być uregulowane w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się tej decyzji. Zdaniem Sądu Okręgowego, wnioskodawczyni nie może kwestionować w odwołaniu od decyzji z dnia 21 marca 2016 r. kwestii przedawnienia składek, gdyż powyższe pozostaje poza zakresem zaskarżonej decyzji. Jeżeli zaś wnioskodawczyni kwestionuje powyższe kwoty, winna wystąpić do organu rentowego wydanie decyzji w trybie art. 83 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o s.u.s., zaś w przypadku wydania niekorzystnej dla niej decyzji, będzie jej przysługiwało prawo do wniesienia odwołania od takiej decyzji do Sądu. Sąd Ubezpieczeń Społecznych jest związany ostateczną decyzją, od której strona nie wniosła odwołania w trybie art. 477⁹ k.p.c., ani nie podważyła jej skutecznie w inny sposób przewidziany prawem. Zatem w przedmiotowym postępowaniu wyłączone było badanie, czy organ rentowy prawidłowo określił decyzją z dnia 7 stycznia 2015 r. należności niepodlegające umorzeniu. Mając powyższe na uwadze, Sąd pierwszej instancji na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. oddalił odwołanie, jako całkowicie pozbawione podstaw prawnych.

Wyrok ten zaskarżyła w całości apelacją - działająca poprzez profesjonalnego pełnomocnika - ubezpieczona P. T., która zarzuciła orzeczeniu: naruszenie art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń w związku z art. 59 § 1 pkt 9 Ordynacji Podatkowej oraz w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych – poprzez nieuwzględnienie, że pochodzące z roku 2005 należności, o których mowa w przedmiotowej decyzji, uległy przedawnieniu, z uwagi na 5 – letni okres przedawnienia.

Uzasadniając przytoczone podstawy apelacji, strona skarżąca wskazała, że Sąd pierwszej instancji w rozpatrywanej sprawie nie zwrócił uwagi na okoliczność, iż zapadłe w sprawie decyzje dotyczą należności nieistniejących. Należności z tytułu składek, pochodzące z roku 2005, uległy bowiem przedawnieniu z początkiem roku 2011, z uwagi na obowiązujący 5 – letni termin przedawnienia. Upływ terminu przedawnienia oznacza, że należność z tytułu składek wygasa – zgodnie z art. 59 § 1 pkt 9 Ordynacji Podatkowej w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W zaistniałej sytuacji, zapadła w sprawie decyzja nie odpowiada prawu, co powinno skutkować jej uchyleniem. Ponieważ skutku wygaśnięcia należności nie trzeba potwierdzać odrębną decyzją, a ZUS może podjąć postępowanie z urzędu, nie ma żadnych przeszkód, aby dokonano uchylenia decyzji z dnia 7 stycznia 2015 r., czy też tej z dnia 5 marca 2013 r. Nie byłoby problemu, gdyby organ rentowy, w odpowiedzi na wniosek ubezpieczonej o umorzenie należności, prawidłowo wskazał już w roku 2013, że nie ma czego umarzać, gdyż nastąpiło przedawnienie.

Formułując powyższe zarzuty, strona apelująca wniosła o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 8 sierpnia 2016 r., sygn. akt: IV U 1885/16, a co za tym idzie, o umorzenie postępowania.

Pełnomocnik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – II Oddział w Ł. wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawa, a oceniając zebrane dowody, w niczym nie przekroczył granic ich swobodnej oceny, o jakich mowa w art. 233 § 1 k.p.c.

Stan faktyczny sprawy pozostawał niesporny. W szczególności Sąd pierwszej instancji w sposób uprawniony ustalił, że w rozpatrywanej sprawie P. T., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą, wystąpiła w dniu 15 stycznia 2013 r. o umorzenie należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za okres od sierpnia do października 2005 r., w łącznej kwocie 2.467,53 zł - na podstawie regulacji prawnej zawartej w ustawie z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz.U. z 2012 r., poz. 1551), zwanej dalej „ustawą abolicyjną”. W następstwie rozpoznania tego wniosku organ rentowy wydał w pierwszej kolejności decyzję określającą kwoty podlegające umorzeniu, a także

warunek, który należało spełnić, aby należności mogły zostać umorzone (warunkiem tym było opłacenie - w terminie 12 miesięcy od uprawomocnienia się decyzji - należności niepodlegających umorzeniu, wymienionych szczegółowo w załączniku tabelarycznym do decyzji), tj. decyzję z dnia 5 marca 2013 r., zmienioną następnie z urzędu decyzją z dnia 7 stycznia 2015 r. Wobec braku zaskarżenia tej decyzji, stała się ona prawomocna z dniem 10 lutego 2015 r. Kolejnym etapem było wydanie przez ZUS zaskarżonej decyzji z dnia 21 marca 2016 r., odmawiającej umorzenia należności z tytułu składek, wobec braku spełnienia warunku określonego w decyzji z 7 stycznia 2015 r.

Czyniąc powyższe ustalenia faktyczne, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny stanu faktycznego sprawy w aspekcie obowiązujących przepisów ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność, a co za tym idzie, w sposób trafny wywiódł, że zaskarżona decyzja z dnia 21 marca 2015 r. została wydana zgodnie z prawem. Ponieważ Sąd orzekający bardzo szczegółowo przytoczył treść mających zastosowanie w rozpoznawanej sprawie przepisów, a nadto dokonał ich właściwej wykładni, Sąd Apelacyjny uznał za zbędne powtarzanie całego wyводу prawnego, przyjmując ustalenia i ocenę prawną Sądu Okręgowego za własne. Podkreślenia wymaga, że apelująca nie podniosła w treści apelacji zarzutów zarówno w zakresie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, jak i interpretacji oraz zastosowania prawa materialnego - przepisów ustawy abolicyjnej. Jedynym zarzutem podniesionym w apelacji jest zarzut naruszenia art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 59 § 1 Ordynacji Podatkowej oraz w związku z art. 31 ustawy o s.u.s. – poprzez nieuwzględnienie, że pochodzące z 2005 r. należności z tytułu składek uległy przedawnieniu. Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje na to, że Sąd pierwszej instancji nie zajął się w ogóle kwestią przedawnienia, bowiem – jego zdaniem – kwestia ta wykraczała poza zakres zaskarżonej decyzji z dnia 21 marca 2015 r.

Niezależnie od tego, czy w przedmiotowej sprawie Sąd meriti winien zająć się kwestią przedawnienia należności, czy też pozostawało to poza zakresem jego orzekania, Sąd Apelacyjny zwraca uwagę na fakt, że w świetle obowiązujących przepisów, nie doszło do przedawnienia spornych należności. W dacie składania przez wnioskodawczynię wniosku o umorzenie należności, tj. w 2013 r., obowiązywał w rzeczywistości 5 – letni okres przedawnienia należności składkowych, wprowadzony do obrotu prawnego nowym brzmieniem art. 24 ust. 4 ustawy systemowej, nadanym poprzez art. 11 ustawy z dnia 16 września 2011 r. - z mocą od 1 stycznia 2012 r. Do końca 2012 r. obowiązywał natomiast 10 – letni okres przedawnienia, przy czym wszystkie stare zaległości składkowe, czyli te sprzed 1 stycznia 2012 r., których 10 – letni termin przedawnienia liczony na starych zasadach jest dłuższy niż ten według przepisów przejściowych, przedawnia się 1 stycznia 2017 r. Skoro przedmiotem rozpoznawanej sprawy były należności z 2005 r., to uwzględniając 10 – letni okres ich przedawnienia (taki okres winien mieć zastosowanie według przepisów przejściowych), nie uległy one przedawnieniu w dacie złożenia przez ubezpieczoną wniosku o umorzenie należności składkowych. Sam fakt złożenia wniosku przerwał natomiast okres przedawnienia. W tej sytuacji nie jest uprawniony zarzut naruszenia przepisu art. 24 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny w Łodzi, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako całkowicie bezzasadną, orzekając, jak w sentencji wyroku.